PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(trešā palāta)

2005. gada 8. septembrī *

Lieta T-287/04

Lorte, SL, Seviļa (Spānija),

Oleo Unión, Federación empresarial de organizaciones de productores de aceite de oliva, Seviļa,

Unión de organizaciones de productores de aceite de oliva (Unaproliva), Haena [*Jaén*] (Spānija),

ko pārstāv R. Iļjeskas Ortiss [*R. Illescas Ortiz*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Balta [*M. Balta*] un F. Gižons [*F. Gijón*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 864/2004, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī pielāgo minēto regulu sakarā ar Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanos Eiropas Savienībai (OV L 161, 48. lpp.), kā arī Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 865/2004, kas attiecas uz olīveļļas un galda olīvu tirgus kopīgo organizāciju un ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 827/68 (OV L 161, 97. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši J. Azizi [*J. Azizi*] un E. Kremona [*E. Cremona*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padome 1966. gada 22. septembrī pieņēma Regulu Nr. 136/66/EK par eļļas un tauku tirgus kopīgo organizāciju (OV L 172, 3025. lpp., turpmāk tekstā — "pamatregula"). Ar pamatregulu it īpaši tika izveidota olīveļļas tirgus kopīga organizācija, kas balstīta uz intervences cenu sistēmu, glabājuma līgumiem un atbalstu ražošanai un patēriņam.

2 Vēlāk mehānismi, kas izveidoti pamatregulā, tika vairākkārt grozīti, proti, ar Padomes 1987. gada 2. jūlija Regulu (EEK) Nr. 1915/87 (OV L 183, 7. lpp.), Padomes 1998. gada 20. jūlija Regulu (EK) Nr. 1638/98 (OV L 210, 32. lpp.) un Padomes 2001. gada 23. jūlija Regulu (EK) Nr. 1513/2001, ar ko groza arī Regulu (EK) Nr. 1638/98 attiecībā uz atbalsta shēmas un kvalitātes stratēģijas darbības laika pagarināšanu attiecībā uz olīveļļu (OV L 201, 4. lpp.).

3 Minētie grozījumi, kuru pamatā bija kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) ietvaros 1992. gadā uzsāktās reformas principi, būtībā ir paredzēti cenu un ražošanas atbalsta shēmu aizstāšanai ar lauksaimnieku ienākumu atbalsta shēmu. Minētā

reforma attiecībā uz atsevišķiem lauksaimniecības ražojumiem noslēdzās, pieņemot Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un ar kuru groza Regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001, (OV L 270, 1. lpp.).

4 Tāpat, lai KLP reformai pielāgotu olīveļļas, jēltabakas, apiņu un kokvilnas tirgu kopīgo organizāciju, Padome 2004. gada 29. aprīlī pieņēma Regulu (EK) Nr. 864/2004, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 1782/2003, kā arī to pielāgo saistībā ar Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanos Eiropas Savienībai (labotā versija OV L 206, 20. lpp.). Tajā pašā dienā Padome pieņēma arī Regulu (EK) Nr. 865/2004, kas attiecas uz olīveļļas un galda olīvu tirgus kopīgo organizāciju un ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 827/68 (labotā versija OV L 206, 37. lpp.) (turpmāk tekstā — "apstrīdētās regulas").

5 Ar Regulu Nr. 864/2004 tika atcelta agrākā olīveļļas ražošanas atbalsta shēma un tās vietā ieviesta tā sauktā "vienreizējo maksājumu" jeb "nesaistītā atbalsta" shēma, tas ir, atbalsta shēma, kurā atbalsts nav saistīts ar faktiski saražoto olīveļļas daudzumu. Attiecībā uz atsevišķām ražošanas kategorijām tomēr tika atstāta spēkā tā sauktā "saistītā" atbalsta shēma ar noteiktiem nosacījumiem un ierobežojumiem.

6 Attiecībā uz olīveļļu ar Regulas Nr. 864/2004 1. panta 7. punktu tika grozīts Regulas Nr. 1782/2003 37. panta 1. punkts; kā pamatsumma nesaistītā atbalsta aprēķināšanai tika noteikta "to maksājumu četru gadu kopsummas vidējā summa, kas

lauksaimniekam piešķirti saskaņā ar [Regulas Nr. 1782/2003] VI pielikumā minēto olīveļļas tirgus atbalsta shēmu 1999./2000., 2000./2001., 2001./2002. un 2002./2003. tirdzniecības gadā un kas aprēķināti un koriģēti atbilstīgi [Regulas Nr. 1782/2003] VII pielikumam".

7 Turklāt ar Regulas Nr. 864/2004 1. panta 11. punktu tika grozīts Regulas Nr. 1782/2003 44. panta 2. punkts; kā hektārs, par kuru ir tiesības pretendēt uz nesaistīto atbalstu, tika atzītas arī platības, kas līdz 1998. gada 1. maijam ir apstādītas ar olīvkokiem, izņemot Kipru un Maltu, vai platības, kurās ar jauniem olīvkokiem nomaina augošos olīvkokus, vai platības, uz kuru olīvkokiem attiecas apstiprinātas stādīšanas shēmas un kas ir reģistrētas ģeogrāfiskās informācijas sistēmā.

8 Ar Regulas Nr. 864/2004 1. panta 20. punktu Regulai Nr. 1782/2003 pievienots 110.g pants, kurā paredzēts, ka atbalstu lauksaimniekiem var piešķirt kā ieguldījumu tādu olīvu audžu uzturēšanā, kurām ir ekoloģiska vai sociāla vērtība. Tomēr šādu atbalstu piešķir, ievērojot noteiktus nosacījumus, it īpaši, platībām ir jābūt apstādītām ar olīvkokiem līdz 1998. gada 1. maijam, izņemot Kipru un Maltu, vai arī atbalstam ir jāattiecas uz platībām, kurās olīvkoki ir nomainīti vai platībām, uz kurām attiecas Komisijas apstiprināta programma.

9 Visbeidzot, Regulas Nr. 864/2004 pielikumā, ar ko tiek papildināts Regulas Nr. 1782/2003 VI pielikums, paredzēts, ka olīveļļas ražotāji, kas atbilstoši pamatregulas 5. pantam saņēmuši atbalstu ražošanai, var saņemt arī vienreizējos maksājumus.

10 Regulu Nr. 865/2004 piemēro no 2005./2006. tirdzniecības gada, sākot no kura atcelta ar pamatregulu izveidotā eļļas un tauku tirgus kopīgā organizācija, kā arī atbalsts olīveļļas tirgum un ar to saistītie garantētie nacionālie apjomi.

11 Pārejas kārtībā tomēr Regulas Nr. 865/2004 22. pantā paredzēts svītrot Regulas Nr. 1638/98 5. panta 1. punktu, ar kuru bija atcelts pamatregulas 5. pants, kurā bija izveidota olīveļļas ražošanas atbalsta shēma. Tādējādi atbalsts olīveļļas ražošanai piemērojams 2004./2005. tirdzniecības gadā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

12 Prasītājas ir, no vienas puses, *Lorte SL*, Spānijā reģistrēta sabiedrība kā olīveļļas ražotāja un kā apvienības *Oleo Unión, Fereración empresarial de organizaciones de productores de aceite de oliva* (turpmāk tekstā — "*Oleo Unión*") biedre, un, no otras puses, divas olīveļļas ražotāju apvienības — *Oleo Unión* un *Unión de organizaciones de productores de aceite de oliva (Unaproliva).*

13 *Oleo Unión* ir Spānijā reģistrēta bezpeļņas apvienība, kas atbilstoši tās statūtiem ir izveidota savu, uzņēmumu, uzņēmumu apvienību un tādu olīveļļas ražotāju ekonomisko un sociālo interešu aizsardzībai, kas olīveļļu ražo vai pārstrādā Andalūzijas autonomajā apgabalā (*Comunidad autónoma de Andalucía*).

14 Arī *Unaproliva* ir Spānijā reģistrēta bezpeļņas apvienība, kuras galvenais mērķis ir sadalīt Kopienas piešķirtās subsīdijas un atbalstu, it īpaši olīveļļas ražošanai. Saskaņā ar tās statūtiem *Unaproliva* var pieņemt jebkādus aktus, kas ļauj sasniegt tās mērķus, un aizsargāt savu biedru vai attiecīgās ekonomiskās nozares intereses, pat ja tie nav tieši paredzēti tās statūtos.

15 Prasītājas cēlušas šo prasību ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. jūlijā.

16 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 14. oktobrī, atbildētāja atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam cēla iebildi par nepieņemamību.

17 Savos apsvērumos par iebildi par nepieņemamību, kas iesniegti 2004. gada 29. novembrī, prasītājas lūdz minēto iebildi noraidīt.

18 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 2. decembrī, Komisija lūdza atļaut iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

19 Prasītājas un atbildētāja savus apsvērumus par Komisijas lūgumu iestāties lietā iesniedza, attiecīgi, 2005. gada 24. janvārī un 2004. gada 16. decembrī.

20 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Regulas Nr. 864/2004 1. panta 7., 11. un 20. punktu, kā arī minētās regulas pielikumu;

— atcelt Regulas Nr. 865/2004 22. pantu;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Iebildē par nepieņemamību Padomes izvirzītie prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Apsvērumos par iebildi par nepieņemamību prasītāju izvirzītie prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt Padomes izvirzīto iebildi par nepieņemamību;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Lietas dalībnieku argumenti

23 Padome iebildi par šīs prasības pieņemamību pamato ar to, ka apstrīdētās normas prasītājas neskar individuāli.

24 Šajā sakarā Padome atgādina, ka atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai prasību par tiesību akta atcelšanu par regulu persona var celt vienīgi tad, ja regula šo personu skar tieši un individuāli dažu tai specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu, un tādēļ to individualizē analogi lēmuma adresātam (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197. lpp., 223. punkts, un 2001. gada 22. novembra spriedums lietā C-452/98 *Nederlandse Antillen*/Padome, *Recueil*, I-8973. lpp., 60. punkts).

25 Prasītājas apgalvo, ka apstrīdētās normas tos skar individuāli. Turklāt prasītājas piebilst, ka Padome neapstrīd, ka minētās normas prasītājas skar tieši.

26 Pirmkārt, prasītājas apšauba apstrīdēto normu vispārpiemērojamību. Viņuprāt, ņemot vērā to īpašās jeb individuālās sekas attiecībā uz dažiem adresātiem, šīs normas ir uzskatāmas par tiesību aktiem ar lēmuma raksturu. Šo normu individuālā piemērojamība izrietot no tā, ka "nesaistītā atbalsta" aprēķināšanai noteiktajā atskaites periodā, tas ir, 1995.–1998. gadā, olīvkoku audzes neražoja bioloģisku un botānisku faktoru dēļ. Līdz ar to *Lorte* nevarēja saņemt attiecīgo atbalstu.

27 Otrkārt, prasītājas izvirza vairākus argumentus, lai pierādītu, ka apstrīdētās normas jebkurā gadījumā tās skar individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.

28 Pirmkārt, *Lorte* norāda, ka apstrīdētās normas to neskar pēc objektīviem apsvērumiem, t.i., kā vienu no visiem olīveļļas ražotājiem, jo *Lorte* 1995.–1998. gadā stādītās olīvkoku audzes atskaites periodā neražoja bioloģisku un botānisku apstākļu dēļ.

29 Tāpat, ņemot vērā to, ka atskaites periodā nenotika ražošana, *Lorte* esot bijuši tādi faktiskie apstākļi, kas to raksturojot attiecībā pret visām pārējām personām. Otrkārt, *Lorte* norāda, ka, pateicoties sabiedrības iesniegtajām ikgadējām deklarācijām par olīveļļas ražošanu, par minētajiem apstākļiem esot zinājušas gan valsts, gan Kopienas iestādes.

30 Treškārt, apstrīdētajām normām attiecībā uz citiem olīveļļas ražotājiem būtu savādāka iedarbība nekā attiecībā uz *Lorte*, kura neesot tiesīga saņemt minētajās normās paredzēto atbalstu olīveļļas ražošanai. Proti, *Lorte* ietilpstot slēgtā un šaurā olīveļļas ražotāju lokā, kas nošķirts, ņemot vērā, no vienas puses, bioloģiskos un botāniskos apsvērumus, kuru dēļ 1995.–1998. gadā stādītās olīvkoku audzes nav ražojušas, un, no otras puses, apstrīdētajās normās paredzēto atskaites periodu. Turklāt piederību minētajam slēgtajam lokam nenosakot apstākļi, kas ir apstrīdēto regulu mērķa neatņemama sastāvdaļa (Pirmās instances tiesas 1999. gada 15. septembra rīkojums lietā T-11/99 *Van Parys* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2653. lpp., 48. punkts). Tādējādi būtu jāsecina, ka apstrīdētās normas *Lorte* skar individuāli. Šī argumenta pamatojumam *Lorte* atsaucas arī uz Tiesas 1988. gada 28. aprīļa spriedumu lietā 120/86 *Mulder*, *Recueil*, 2321. lpp., un spriedumu lietā 170/86 *von Deetzen*, *Recueil*, 2355. lpp.

31 *Oleo Unión* uzskata, ka ir tiesīga celt šo prasību savu biedru interesēs, kuri tāpat kā *Lorte* ir tiesīgi celt prasību, jo apstrīdētās normas tos skar tieši un individuāli.

32 *Unaproliva* vienīgi precizē, ka, ņemot vērā plašās pilnvaras, kas tai piešķirtas statūtos, tā ir tiesīga pārstāvēt savu biedru intereses galvenokārt attiecībā uz olīveļļas ražošanai piešķirto Kopienas atbalstu un, līdz ar to, *Unaproliva* ir tiesīga celt prasību šajā lietā.

33 Visbeidzot, prasītājas apgalvo, ka, atzīstot viņu prasību par nepieņemamu, Pirmās instances tiesa viņām liegtu tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību. Iespēja celt prasību par zaudējumu atlīdzību, celt iebildi par prettiesiskumu vai iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja tas būtu iespējams, nevar novērst šādu efektīvas tiesas aizsardzības tiesību aizskārumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

34 Saskaņā ar Reglamenta 114. pantu, ja lietas dalībnieks to lūdzis, Pirmās instances tiesa par nepieņemamību lemj, neizskatot lietu pēc būtības. Saskaņā ar minētā panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Šajā lietā Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiālos ir pietiekami informācijas, un nolemj izskatīt pieteikumu, neuzsākot mutvārdu procedūru.

35 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu "[j]ebkura fiziska vai juridiska persona [..] var griezties Tiesā par lēmumu, kas adresēts šai personai, vai par lēmumu, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēts citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli".

36 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 230. panta ceturtās daļas, kurā personām piešķirtas tiesības apstrīdēt lēmumus, kuri, lai arī regulas formā, tās skar tieši un individuāli, mērķis ir it īpaši novērst to, ka, tiesību aktu vienkārši pieņemot regulas formā, Kopienas iestādes varētu liegt personai tiesības celt prasību pret lēmumu, kas to skar tieši un individuāli, kā arī precizēt, ka tiesību akta formas izvēle nevar mainīt tiesību akta raksturu (Tiesas 1980. gada 17. jūnija spriedums apvienotajās lietās 789/79 un 790/79 *Calpak* un *Società emiliana lavorazione frutta*/Komisija, *Recueil*, 1949. lpp., 7. punkts, un Pirmās instances tiesas 1997. gada 30. septembra rīkojums lietā T-122/96 *Federolio*/Komisija, *Recueil*, II-1559. lpp., 50. punkts, un 1999. gada 23. novembra rīkojums lietā T-173/98 *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, II-3357. lpp., 34. punkts).

37 No judikatūras izriet arī tas, ka kritērijs, pēc kura atšķir regulu no lēmuma, ir tas, vai attiecīgais akts ir vispārpiemērojams vai nē (Tiesas 1962. gada 14. decembra spriedums apvienotajās lietās 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* u.c./Padome, *Recueil*, 901., 918. lpp., un 1982. gada 6. oktobra spriedums lietā 307/81 *Alusuisse*/Padome un Komisija, *Recueil*, 3463. lpp., 19. punkts, un Tiesas 1995. gada 23. novembra rīkojums lietā C-10/95 P *Asocarne*/Padome, *Recueil*, I-4149. lpp., 28. punkts). Tiesību akts ir vispārpiemērojams, ja to piemēro objektīvi noteiktās situācijās un tas rada tiesiskās sekas attiecībā uz personām, kuras ir noteiktas vispārējā un abstraktā veidā (skat. Tiesas 1989. gada 21. novembra spriedumu lietā C-244/88 *Usines coopératives de déshydratation du Vexin* u.c./Komisija, *Recueil*, 3811. lpp., 13. punkts, un 2001. gada 31. maija spriedums lietā C-41/99 P *Sadam Zuccherifici* u.c./Padome, *Recueil*, I-4239. lpp., 24. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 2. aprīļa rīkojums lietā T-231/02 *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, *Recueil*, II-1051. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šajā lietā nevar apšaubīt, ka apstrīdētās normas ir vispārpiemērojamas. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka apstrīdētajās normās ir paredzēti kritēriji atbalsta aprēķināšanai olīveļļas nozarē Regulas Nr. 1782/2003 ietvaros (skat. iepriekš šī rīkojuma 6. punktu).

39 Jākonstatē, ka minētie kritēriji ir paredzēti vispārējā un abstraktā formā. Faktiski, veids, kā aprēķināms pamatsummas un atbalsta apmērs, ir noteikts, nekādi neņemot vērā katra ar apstrīdēto normu skartā olīveļļas ražotāja īpašos apstākļus, bet gan piemērojot objektīvus un vispārīgus kritērijus.

40 Tādējādi apstrīdētās normas ir piemērojamas objektīvi noteiktiem apstākļiem un rada tiesiskas sekas attiecībā uz vispārējā un abstraktā veidā noteiktām personu kategorijām. Šajā sakarā jāatgādina, ka tas, ka tiesību akta normas ir piemērojamas objektīvi noteiktiem apstākļiem, ir redzams gadījumā, ja apstrīdētās normas piemēro objektīvos tiesiskos vai faktiskos apstākļos, kas paredzēti tiesību aktā saistībā ar tā mērķi (iepriekš 36. punktā minētais rīkojums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/* Padome, 40. punkts).

41 Šajā lietā apstrīdētās normas prasītājas skar tieši objektīvu faktisko apstākļu dēļ. Apstrīdētās normas prasītājas skar kā apvienību, kuras biedri ražojuši olīveļļu atskaites perioda laikā un ir tiesīgi saņemt atbalstu saskaņā ar vienu no tiesību aktos paredzētajām atbalsta shēmām. Šādi apstākļi pastāv saistībā ar to regulu mērķi, kurās ietilpst konkrētie apstrīdētie noteikumi, tas ir, saistībā ar jaunas atbalsta shēmas izveidošanu olīveļļas nozarē.

42 Papildus jau izklāstītajam neviens fakts neļauj apstrīdētās normas uzskatīt par lēmumiem, kas pieņemti regulas formā. Prasītāju izvirzītie argumenti neatspēko šāda vērtējuma pamatotību.

43 Apstāklis, ka apstrīdētās normas var īpaši skart atsevišķus olīveļļas ražotājus, un, precīzāk, atbalsta aprēķināšanai noteiktu kritēriju dēļ var šiem ražotājiem liegt iespēju saņemt atbalstu, apstrīdētajām normām automātiski neatņem vispārpiemērojamo raksturu, ja vien tās ir piemērojamas visiem attiecīgajiem uzņēmumiem, kas ir tādos pašos objektīvi noteiktos faktiskajos vai tiesiskajos apstākļos. Turklāt prasītājas nav iesniegušas pierādījumus, ka attiecībā uz apstrīdētajām normām būtu jāspriež savādāk (šajā sakarā skat. iepriekš 36. punktā minēto rīkojumu lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 39. punkts).

44 No tā izriet, ka apstrīdētās normas kopumā, ņemot vērā to raksturu un piemērojamību, uzskatāmas par vispārpiemērojamiem tiesību aktiem, nevis par lēmumiem EKL 249. panta izpratnē.

45 Neskatoties uz to, judikatūrā vairākkārt noteikts, ka fakts, ka apstrīdētais tiesību akts pēc rakstura ir vispārpiemērojams un nav uzskatāms par lēmumu EKL 249. panta izpratnē, pats par sevi nav pietiekams, lai izslēgtu iespēju personai celt prasību par tā atcelšanu (skat. Tiesas 1994. gada 18. maija spriedumu lietā C-309/89 *Codorniu*/Padome, *Recueil*, I-1853. lpp., 19. punkts, un 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-451/98 *Antillean Rice Mills*/Padome, *Recueil*, I-8949. lpp., 49. punkts, un iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Vispārpiemērojams akts, kas ir piemērojams visiem uzņēmumiem, noteiktos apstākļos var tieši un individuāli skart atsevišķus uzņēmējus (Tiesas 1991. gada 16. maija spriedums lietā C-358/89 *Extramet Industrie*/Padome, *Recueil*, I-2501. lpp., 13. punkts, iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Codorniu*/Padome, 19. punkts, Pirmās instances tiesas 2002. gada 10. septembra rīkojums lietā T-223/01 *Japan Tobacco* un *JT International*/Parlaments un Padome, *Recueil*, II-3259. lpp., 29. punkts, un iepriekš 37. punktā minētais rīkojums lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 32. punkts).

47 Lai tā notiktu, attiecīgajam aktam fiziskā vai juridiskā persona jāskar tieši un individuāli dažu šai personai specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu, un tādēļ to individuāli izceļ analogi lēmuma adresātam (iepriekš 24. punktā minētais spriedums lietā *Plaumann*/Komisija, un Tiesas 2003. gada 12. decembra rīkojums lietā C-258/02 P *Bactria*/Komisija, *Recueil*, I-15105. lpp., 34. punkts, iepriekš 37. punktā minētais rīkojums lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 35. punkts).

48 Ja nav izpildīts minētais nosacījums, neviena fiziska vai juridiska persona nav tiesīga celt prasību par tiesību akta atcelšanu (Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 37. punkts, un iepriekš 37. punktā minētais rīkojums lietā *Asocarne*/Padome, 26. punkts).

49 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai šajā lietā apstrīdētās normas prasītājas skar noteiktu specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu.

50 Pirmkārt, jāizvērtē tās prasības pieņemamība, ko cēlusi *Lorte* kā olīveļļas ražotāja.

51 Pretēji *Lorte* apgalvojumiem, apstrīdētās normas to skar saistībā ar tās objektīvo situāciju kā olīveļļas ražotāju, kas tāpat kā visi citi ražotāji vai uzņēmēji, kas darbojas ar apstrīdētajām normām reglamentētajā nozarē, atskaites periodā tiesīga saņemt atbalstu atbilstoši vienai no iepriekš spēkā esošajos tiesību aktos noteiktajām atbalsta shēmām. Fakts, ka personas juridisko stāvokli ietekmē vispārpiemērojams tiesību akts, nevar likt apšaubīt minētā akta raksturu un piemērojamību (šajā sakarā skat. iepriekš 37. punktā minēto rīkojumu lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 38. punkts).

52 Turklāt, kā pamatoti norāda Padome, paredzot atbalsta piešķiršanas nosacījumus un tā apmēra aprēķināšanas kritērijus olīveļļas nozarē, apstrīdētās normas ir vienādi piemērojamas visiem olīveļļas ražotājiem neatkarīgi no to faktiski saražotā produkta apjoma un no tā, vai atskaites periodā vispār veikta ražošana. Atbalsta aprēķināšanas kritēriji ir izvirzīti neatkarīgi no katra olīveļļas ražotāja īpašajiem apstākļiem.

53 Turklāt ir jāatgādina — fakts, ka vispārpiemērojams tiesību akts attiecībā uz dažādiem tiesību subjektiem, kam tas piemērojams, var radīt dažādas faktiskās sekas, nav pietiekams, lai šos tiesību subjektus īpaši raksturotu attiecībā pret visiem pārējiem ieinteresētajiem uzņēmējiem, ja šo tiesību aktu piemēro attiecībā uz objektīvi noteiktu situāciju (skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. februāra spriedumu lietā T-138/98 *ACAV* u.c./Padome, *Recueil*, II-341. lpp., 66. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā lietā, pat ja apstrīdēto normu piemērošana var radīt atšķirīgas sekas katram attiecīgajam olīveļļas ražotājam, minētais apstāklis nav pietiekams, lai pierādītu, ka *Lorte* piemīt specifiskas īpašības vai ka šis uzņēmums atrodas tādā faktiskā situācijā, kas to raksturo attiecībā pret citiem olīveļļas ražotājiem.

54 Turklāt, pat ja pieņem, ka apstrīdēto normu piemērošanas dēļ *Lorte* nav tiesīga saņemt atbalstu olīveļļas ražošanai, tādēļ vien nav uzskatāms, ka apstrīdētās normas *Lorte* skar individuāli. Faktiski, nepietiek ar to, ka akts dažus tirgus dalībniekus ekonomiski skar vairāk nekā citus tās pašas nozares tirgus dalībniekus, lai uzskatītu, ka attiecīgais akts viņus ir skāris individuāli (iepriekš 30. punktā minētais rīkojums lietā *Van Parys* u.c./Komisija, 50. un 51. punkts, iepriekš 37. punktā minētais rīkojums lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 45. punkts).

55 Bez tam, pat ja būtu taisnība, ka *Lorte* patiešām apstrīdēto normu dēļ zaudē tiesības saņemt atbalstu, tas nenozīmētu, ka līdzīgas sekas neizriet arī attiecībā uz citiem olīveļļas ražotājiem, kam pieder 1995.–1998. gadā stādītas olīvkoku audzes (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-142/00 P Komisija/ *Nederlandse Antillen*, *Recueil*, I-3483. lpp., 77. punkts).

56 Turklāt *Lorte* atsauce uz spriedumiem šī rīkojuma 30. punktā minētajās lietās *Mulder* un *von Deetzen* nav nekādas nozīmes tādā prasībā, kas tāpat kā šajā lietā celta, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu, jo minētajās lietās Tiesa ir izskatījusi prejudiciālu jautājumu.

57 Jāpiebilst, ka minētajās lietās Tiesai lūgts lemt par Kopienas regulas, kas regulē papildu nodevu par pienu, spēkā esamību; Tiesa nosprieda, ka attiecīgā tiesību akta izdevējiestāde pārkāpusi tiesiskās paļāvības principu, jo atsevišķi ražotāji bija izslēgti no minētajā tiesību aktā izveidotās shēmas tādēļ, ka neveica ražošanu laika periodā, kas apstrīdētajā aktā paredzēts pamatapjoma noteikšanai. Piens atskaites periodā neesot ticis ražots tāpēc, ka minētajiem ražotājiem saskaņā ar citu Kopienas tiesību aktu bija iepriekš noteikts pienākums uz noteiktu laika posmu vispārējo interešu labā par noteiktu samaksu pārtraukt attiecīgā produkta tirdzniecību.

58 Tiesa uzskatīja, ka sekas, ko attiecībā uz atsevišķiem piena ražotājiem radīja regula, kuras spēkā esamība tika apstrīdēta, precīzāk, tas, ka regulas noteikumu dēļ ražotāji izslēgti no regulā izveidotās jaunās papildu nodevas shēmas, uzskatāmas par ierobežojumu, kas minētos ražotājus skar īpašā veidā tieši tā fakta dēļ, ka tie izmantojuši iepriekš spēkā esošajā Kopienas regulā paredzēto iespēju, kas mudinājusi pārtraukt attiecīgā produkta ražošanu.

59 Šajā lietā ir acīmredzams, ka tādi apsvērumi izriet no minētās lietas vērtējuma pēc būtības, un tiem nav nekādas ietekmes uz jautājumu, vai šajā lietā *Lorte* skarta individuāli (šajā sakarā skat. iepriekš 37. punktā minēto rīkojumu lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 43. punkts).

60 Turklāt, pieņemot, ka apstrīdēto normu piemērošanas radītās sekas, kā norāda *Lorte*, tiešām ir dažādas, tomēr atšķirībā no tiesību aktiem, kuru tiesiskums bija apstrīdēts minētajās lietās, šāda seku dažādība neizriet no attiecīgā Kopienas tiesību akta.

61 Jebkurā gadījumā *Lorte* nav nekādā veidā pierādījusi, kādā mērā apstrīdētās normas to skartu savādāk nekā citus "slēgtajam un šaurajam lokam" piederošos olīveļļas ražotājus, kuri noteiktā atskaites periodā nav ražojuši olīveļļu ar olīvkokiem saistītu bioloģisku un botānisku apsvērumu dēļ.

62 Tāpat, pieņemot, ka apstāklis, ka valsts iestādes un Komisija pirms apstrīdēto normu pieņemšanas informējušas Padomi par prasītāju situāciju, ir patiess, tas tomēr nevar *Lorte* individualizēt attiecībā uz minētajām normām. Faktiski, *Lorte* nav nedz atsaukusies uz Kopienas tiesību normā noteikto Padomes pienākumu kā vienu no nosacījumiem, lai saņemtu "nesaistīto atbalstu" olīveļļas nozarē, īpaši ņemt vērā atsevišķu olīveļļas ražotāju specifiskos apstākļus, nedz arī *a fortiori* pierādījusi šāda pienākuma esamību (šajā sakarā skat. Tiesas 1985. gada 17. janvāra spriedumu lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 21. un 28. punkts, un 1990. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., 11. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-158/95 *Eridania* u.c./Padome, *Recueil*, II-2219. lpp., 58. un 59. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. maija rīkojumu lietā T-391/02 *Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung* un *Kloh*/Parlaments un Padome, Krājums, II-1447. lpp., 55. punkts).

63 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka *Lorte* nav pierādījusi, ka apstrīdētās normas to skar, ņemot vērā atsevišķas tai specifiskas īpašības vai tādā faktiskajā situācijā, kas to raksturo attiecībā pret citiem uzņēmējiem. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka apstrīdētās normas *Lorte* skartu individuāli.

64 Otrkārt, attiecībā uz *Oleo Unión* un *Unaproliva* celtajām prasībām jānorāda, ka prasības, ko par tiesību aktu atcelšanu cēlušas apvienības, var būt pieņemamas trīs veidu situācijās, proti, pirmkārt, ja tiesību norma skaidri piešķir profesionālajām apvienībām procesuāla rakstura pilnvaras, otrkārt, ja apvienība pārstāv tādu uzņēmumu intereses, kam pašiem ir tiesības celt prasību, un, treškārt, ja apvienība ir individualizēta tādēļ, ka ir skartas pašas apvienības intereses, it īpaši tāpēc, ka tiesību akts, kuru lūdz atcelt, ir ietekmējis apvienības kā sarunu vadītājas pozīciju (iepriekš 36. punktā minētais Pirmās instances tiesas rīkojums lietā *Tribunal Federolio*/Komisija, 61. punkts, 1998. gada 8. decembra rīkojums lietā T-38/98 *ANB* u.c./Padome, *Recueil*, II-4191. lpp., 25. punkts, iepriekš 36. punktā minētais rīkojums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 47. punkts, un 2004. gada 10. decembra rīkojums lietā T-196/03 *EFfCI*/Parlaments un Padome, Krājums, II-4263. lpp., 42. punkts).

65 Šajā lietā *Oleo Unión* un *Unaproliva*, lai pamatotu savas tiesības celt šo prasību, nevar atsaukties ne uz vienu no iepriekš minētajiem gadījumiem.

66 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa, pirmkārt, konstatē, ka prasītājas nav lūgušas viņām atzīt kādas procesuālās tiesības, kuras viņām piešķir Kopienu tiesības olīveļļas tirgus kopējās organizācijas jomā.

67 Tas pats attiecas uz otro iespējamo gadījumu, proti, ka prasība varētu būt pieņemama tāpēc, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai apvienība, kas izveidota atsevišķas personu kategorijas kolektīvo interešu aizstāvībai, nevar būt individuāli skarta, ja katrs no tās biedriem nav individuāli skarts pats par sevi (Tiesas 1997. gada 18. decembra rīkojums lietā C-409/96 P *Sveriges Betodlares* un *Henrikson*/Komisija, *Recueil*, I-7531. lpp., 45. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 29. aprīļa rīkojums lietā T-78/98 *Unione provinciale degli agricoltori di Firenze* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1377. lpp., 36. un 37. punkts).

68 Šajā lietā *Oleo Unión* un *Unaproliva* nav sniegušas nevienu pierādījumu, kas ļautu secināt, ka apstrīdētās normas to biedrus skar atsevišķu specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu.

69 Attiecībā uz trešo iespējamo gadījumu ir jākonstatē, ka lietas materiālos nav faktu, kas ļautu secināt, ka prasītājas būtu individualizētas attiecībā pret apstrīdētajām normām tāpēc, ka, tās piemērojot, skartas viņu intereses kā, piemēram, apstrīdētās normas ietekmējušas šo apvienību kā sarunu vadītāju pozīciju.

70 Tāpēc nevar uzskatīt, ka *Oleo Unión* un *Unaproliva* ir individuāli skartas.

71 Turklāt attiecībā uz prasītāju apgalvojumu, ka, atzīstot par pamatotu Padomes celto iebildi par nepieņemamību, viņām tiktu liegtas tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību, jāatgādina, ka EK līguma 230. un 241. pantā izveidota visaptveroša prasību sistēma ar mērķi nodrošināt iestāžu pieņemto tiesību aktu tiesiskuma uzraudzību, to uzticot Kopienas tiesām. Minētajā sistēmā fiziskas vai juridiskas personas, kas EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt vispārpiemērojamus Kopienas tiesību aktus, var atkarībā no gadījuma apstrīdēt šādu aktu spēkā esamību, vēršoties vai nu, kā netieši izriet no EKL 241. panta, kādā no Kopienas tiesām vai valstu tiesās, kā arī lūgt tās tiesas, kam nav pilnvaru pašām konstatēt minēto tiesību aktu spēkā neesamību, šajā jautājumā vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt attiecīgu prejudiciālu nolēmumu (iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 40. punkts).

72 Tiesa tāpat spriedusi, ka dalībvalstīm ir pienākums izveidot visaptverošu tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmu un procedūras, lai nodrošinātu tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību ievērošanu, un ka EKL 230. pantā paredzētos pieņemamības nosacījumus nevar interpretēt tā, ka prasība par tiesību akta atcelšanu būtu atzīstama par pieņemamu, ja, pamatojoties uz Kopienas tiesas veiktu valsts tiesību aktu konkrētu vērtējumu, tiktu pierādīts, ka minētajos valsts tiesību aktos personai nav paredzētas tiesības celt prasību, kas ļautu apstrīdēt attiecīgā Kopienas tiesību akta spēkā esamību (iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 43. punkts). Kopienas tiesā nevar celt tiešu prasību par tiesību akta atcelšanu pat gadījumā, ja pēc valsts procesuālo normu precīzas izvērtēšanas varētu pierādīt, ka tajās nav paredzētas personas tiesības apstrīdēt attiecīgā Kopienas tiesību akta spēkā esamību. Faktiski, šāda kārtība prasītu, lai Kopienas tiesa katrā konkrētā gadījumā izvērtē un interpretē valsts procesuālās tiesības, kas pārsniegtu Kopienas tiesas kompetences, īstenojot Kopienas tiesību aktu tiesiskuma kontroli (iepriekš 47. punktā minētais rīkojums lietā *Bactria*/Komisija, 58. punkts).

73 Katrā ziņā attiecībā uz EKL 230. panta ceturtajā daļā izvirzīto individuālās skaršanas nosacījumu Tiesa ir skaidri noteikusi, ka, lai gan minētais nosacījums patiešām interpretējams, ievērojot efektīvas tiesas aizsardzības principu, gadījumā, ja, ņemot vērā dažādos apstākļus, kas var individualizēt prasītāju, šādas interpretācijas rezultātā tiktu atcelts minētais nosacījums, kurš skaidri paredzēts Līgumā, tiktu pārsniegtas Kopienas tiesām Līgumā piešķirtās pilnvaras (iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 44. punkts).

74 Turklāt, lai gan, bez šaubām, ir iespējams iedomāties citādu Kopienas vispārpiemērojamo tiesību aktu tiesiskuma kontroles sistēmu nekā tā, kas paredzēta Līgumā un kuras principi nekad nav grozīti, taču tādā gadījumā dalībvalstīm būtu jāveic pašlaik spēkā esošās sistēmas reforma atbilstoši LES 48. pantam (iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 45. punkts).

75 No tā izriet, ka prasītājas nevar atsaukties uz to, ka, atzīstot prasību par tiesību akta atcelšanu par nepieņemamu, viņām tiktu liegti visi līdzekļi, lai aizstāvētu savas tiesības, jo prasītājas minēto faktu nav nekādi pierādījušas (šajā sakarā skat. iepriekš 37. punktā minēto rīkojumu lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 52.–56. punkts).

76 Līdz ar to prasība nodrošināt efektīvu tiesas aizsardzību nevar atspēkot secinājumu, saskaņā ar kuru apstrīdētās normas prasītājas neskar individuāli. Tādēļ viņu prasība jānoraida kā nepieņemama.

77 Pirmās instances tiesa turklāt uzskata, ka nav vajadzīgs lemt par Komisijas pieteikumu par iestāšanos lietā (šajā sakarā skat. Tiesas 2001. gada 5. jūlija spriedumu lietā C-341/00 P *Conseil national des professions de l'automobile* u.c./ Komisija, *Recueil*, I-5263. lpp., 35.–37. punkts).

Tiesāšanās izdevumi

78 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājām spriedums nav labvēlīgs, tām jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot Padomes tiesāšanās izdevumus, saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

izdod rīkojumu:

1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**

2) **prasītājas sedz savus, kā arī atlīdzina Padomes tiesāšanās izdevumus;**

3) **nav jālemj par Komisijas pieteikumu par iestāšanos lietā.**

Luksemburgā, 2005. gada 8. septembrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

M. Jaeger